

„Originální a neotřelá detektivka, za kterou by se nemusel stydět ani Raymond Chandler.“

POSLEDNÍ MÍSTO, KAM SE PODÍVÁŠ

**KRISTEN
LEPIONKA**

POSLEDNÍ MÍSTO, KAM SE PODÍVÁŠ

KRISTEN LEPIONKA

THE LAST PLACE YOU LOOK
Text Copyright © 2017 by Kristen Lepionka
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Tereza Tomášková, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

978-80-7642-477-7 (pdf)

**POSLEDNÍ
MÍSTO,
KAM SE
PODÍVÁŠ**

KRISTEN LEPIONKA

PŘELOŽILA TEREZA TOMÁŠKOVÁ

Nikdo není ztracen navždy.

Amanda Palmerová

CO SE DOOPRAVDY STALO SÁŘE COOKOVÉ?

Po krásné, blondáté teenagerce Sáře Cookové se před patnácti lety slehla zem. Téže noci byli v jejich domě na ohijském předměstí brutálně zavražděni její rodiče. Z vražd byl obviněn Sářin přítel Brad Stockton, Afroameričan ze špatných poměrů, a odsouzen k trestu smrti. I přesto, že trvá na své nevině. Datum poprav se kvapem blíží, a tak se jeho milující sestra rozhodla najmout soukromou vyšetřovatelku Roxanu Wearyovou, aby případ naposledy prošetřila. Bradova sestra totiž tvrdí, že Sáru zahlédla na místní čerpací stanici.

Roxana se vzpamatovává z nedávné smrti svého otce, který býval policistou. Případ Sáry ji ovšem úplně pohltí, zvláště po tom, co objeví spojitost mezi jejím zmizením a nevyřešeným případem svého otce. I přes sebedestruktivní tendence Roxana doufá, že dokáže zachránit jak Bradův život, tak i ten svůj.

Kristen Lepionka strávila většinu svého dětství ve veřejné knihovně, kde se jí do ruky dostalo nesčetné množství tajemných románů pro dospělé ještě dřív, než dokončila základní školu. Její díla byla zveřejněna na stránkách časopisů jako *Shotgun Honey*, *McSweeney's International Tendency*, *Grift* a *Black Elephant*. Momentálně žije v Columbusu ve státě Ohio se svou partnerkou a dvěma kočkami.

*Věnováno mým rodičům,
kteří vždy naslouchají mým nekonečným příběhům*

KAPITOLA 1

„Matt mi řekl, čím se živíte. Nalézáte věci,“ ozval se ženský hlas v telefonu.

Ležela jsem na koberci pod psacím stolem. Telefon jsem zvedla jen proto, abych utišila pronikavý zvuk vyzvánění. V ústech se mi mísila pachůt šlehačky s whisky a zvuk mého vlastního dýchání se mi v hlavě rozléhal jako údery hromu, na druhou stranu jsem aspoň byla o samotě a ve svém vlastním bytě. „Přesně tak,“ odpověděla jsem.

„Jaké věci?“ Tón jejího hlasu byl podezíravý, jako by chtěla vyvrátit vše, co jí můj nejstarší bratr navykládal.

„Předměty. Lidi. Odpovědi. Cokoliv, co je potřeba najít.“

„A jste v tom dobrá?“

V posledních devíti měsících jsem moc nepracovala a ani jsem neměla v plánu s tím teď začínat. Můj bankovní účet byl ovšem jiného názoru. „Jo, jsem. Už to, že vám Matt dal moje číslo, samo o sobě něco znamená. Nemá mě totiž zrovna v lásce.“

To byla nejlepší reklama, na jakou jsem se zmohla. Budit mylné dojmy není v detektivním světě ku prospěchu nikomu, ani klientovi, ani mně.

Žena se uchechtla. „Myslel si, že to řeknete. Pomůžete mi?“

Znovu jsem vše promyslela. Když jde o ztracené věci, lidé dávají ty nejhorší rady: *Vrať se zpátky ve vlastních stopách. Pomodli se ke svatému Antoníčkovvi. Zamysli se, kde jsi tu věc*

viděla naposledy. To ale neplatí u věcí, na kterých záleží. Ty nenajdeme, když po nich budeme pátrat, i když je máme na očích. Najdeme je, když se podíváme na vše ostatní. „Co potřebujete najít?“ zeptala jsem se konečně.

„Dívku, která může mého bratra zachránit před trestem smrti.“

O devadesát minut později jsme seděly v mém obývacím pokoji, který sloužil jako provizorní kancelář. Tři hrnky zeleného čaje s mátou mě daly do kupy natolik, abych rozsvítila lampu. I tak jsem si ale vybrala křeslo nejdál od ní. Světlo pondělního poledne do pokoje pronikalo skrz malé okno u stropu, vedoucí na západ. Na ostatních oknech jsem však žaluzie zatáhla. Potemnělá atmosféra pokoje vyvolávala dojem jeskyně, a pokud si toho má nová klientka všimla, nedala nic znát.

„Až do té noci jsem ji patnáct let neviděla,“ vyprávěla Danielle Socktonová. „Nikdo ji neviděl.“

Danielle měla okolo třiceti, byla hezká a upravená, oblečená v tmavě modrém svetru a riflích. Vlasy měla stažené do těsného drdolu, kolem krku šikovně omotaný šátek s leopardím potiskem. Až na tmavě červenou rtěnku byla nenalíčená. Řekla mi, že pracuje pro energetickou společnost American Electric Power, zrovna je na polední pauze. „Jmenuje se Sára Cooková,“ pokračovala Danielle. „Běloška. Chodila s mým bratrem – proto tvrdili, že byl mezi nimi konec, protože ho její slušná bělošská rodina neschvalovala.“

Tím měla na mysli státní zástupce v případě jejího staršího bratra, do kterého mě právě zasvětila. Bradfordu Stocktonovi bylo téměř dvacet, když jej před patnácti lety odsoudili za vraždu rodičů jeho přítelkyně. Byl obviněn z toho, že je v jejich vlastním obýváku ubodal kapesním nožem značky Kershaw, který policie našla v kufru jeho toyoty, zabalený do Sárina trička. Sedmnáctiletá Sára téže noci zmizela. Státní zástupce tvrdil, že ji Brad také zavraždil a těla se zbavil.

Obhájce nekladl velký odpor, nebral v potaz předloženou alternativní teorii, podle které zločin spáchala nepřítomná Sára a poté utekla. V době vraždy Elaine a Garretta Cookových zrovna skončila Bradovi směna v restauraci Subway. Podle výpovědi čekal na parkovišti ve svém autě na Sáru. Ta se dříve toho večera v restauraci zastavila, což potvrdili Bradovi kolegové. Po skončení směny měl pár v plánu jít do kina. Sára už se ovšem neukázala. Než stačil Brad navštívit dům Cookových, aby zjistil, zda není doma, byla už na místě policie a jemu se zhroutil celý život. Byl shledán vinným ze dvou vražd prvního stupně a odsouzen k trestu smrti.

„Vypadá pořád stejně,“ řekla Danielle.

Přinesla mi složku plnou novinových výstřižků a fotografií, takové ponuré album průšvihů, do kterých se její starší bratr namočil. Ze školní fotografie na stole se na mě usmívala Sára. Vypadala jako skautka, měla medově blondáté vlasy zastřižené do kulaté ofiny a nos posetý sotva viditelnými pihami.

„Chci říct, už nevypadala na sedmnáct,“ pokračovala Danielle mezi doušky čaje. „A přibrala. Ale určitě to byla ona. Tím jsem si jistá. Kenny ji viděl taky – Kenny Brayfield, to je jeden z Bradových kamarádů ze školy.“

Zdvihla jsem obočí. Už jsem slyšela i bláznivější historky, ačkoliv ne v poslední době. „A kdy přesně to bylo?“

„Před deseti dny. Druhého listopadu. Okolo půl osmé. S Kennym jsme se sešli na večeři v řecké restauraci Athena. Oba jsme tam zrovna dorazili, když jsem se náhodou podívala přes ulici a uviděla jsem ji u benzínky, jak vychází z obchodu. Rozběhla jsem se za ní, ale projíždějící auta mi bránila ve výhledu. Když jsem doběhla na druhou stranu silnice, byla pryč. Nejspíš odjela.“

„Víte, v jakém autě mohla odjet?“

Danielle škubl koutek úst. „Je to docela rušná křižovatka. Okolo bylo hodně aut.“

Do zápisníku jsem si načmárala odrážku, nic jsem k ní však nepřipsala. Až na modrý puntík byla stránka prázdná. „Dokážete si některá z nich vybavit?“

„No,“ zamyslela se Danielle, „když jsem tam dorazila, zahlédla jsem červený čtyřdveřák. A zelený pick-up, jeden z těch větších, jaké se dneska vyrábí. A taky někoho na motorce. Ale byla už tma a já jsem se dívala po ní, ne po autech, takže si nejsem úplně jistá.“

„Co měla na sobě?“

„Kabát, takový dlouhý, vlněný. Aspoň myslím.“

Celé setkání, které od začátku postrádalo detaily, bylo plné nejistoty. Do zápisníku jsem naškrábala: červený sedan, velký zelený pick-up, dlouhý vlněný kabát. „Jste si opravdu jistá, že to byla ona?“

„Naprosto,“ ujistila mě Danielle.

Na to jsem nic neřekla, jen jsem tiše listovala složkou. Je nepravděpodobné, že by Danielle mohla Sáru tak snadno poznat. Patnáct let je dlouhá doba a zahlédla ji jen na okamžik. Ještě k tomu ve tmě. A kde vůbec celou tu dobu byla?

Prohlédla jsem si Danielle sedící v protějším křesle. I když jsme se teprve poznaly, působila na mě jako inteligentní a uvážlivá žena. Možná to přece jen nebylo nemožné.

„Předpokládejme tedy, že ji najdu,“ začala jsem.

Danielle přikývla.

„Co myslíte, že se stane? Jak vám může pomoci? Proč myslíte, že by o to vůbec stála?“

Má nová klientka seděla chvíli tiše. Potom se mě zeptala: „Věříte v Boha, Roxano?“

Usmála jsem se. „Bez komentáře.“

Danielle se také usmála. „No,“ povzddechla si. „Brad je nevinný, chápete? Když říká, že to neudělal, já mu stoprocentně důvěřuju. Nikdy by nikomu neublížil. Je to dobrý člověk, není dokonalý, ale kdo je? Můj bratr to nebyl.“

Bylo mi jasné, že tomu věří. Ale z její otázky o Bohu jsem měla dojem, že uvěřit pro ni bylo snadné. „Co to má co dělat s Bohem?“

„Nevím, co se doopravdy stalo, ani kde celou tu dobu byla,“ odpověděla mi Danielle. „Věřte mi, policie se ji snažila najít, soukromý vyšetřovatel Bradova právníka se ji snažil najít, prostě zmizela. Ale najednou, po celé té době, dva dny po stanovení data Bradovy popravu ji zahlédnu? Pro to musí existovat nějaké vysvětlení.“

Zdvihla jsem obočí. Tohle mě doopravdy zaujalo. „Jaké je přesné datum?“ zeptala jsem se.

„Dvacátý leden.“ Sevřela hrnek pevně oběma rukama. To je už za necelé tři měsíce. Musí být těžké se s tím vypořádat. Ze svého křesla jsem se naklonila blíže k ní. „Mohla to udělat ona?“ zeptala jsem se. „Mohla zabít své rodiče?“

Danielle stiskla rty pevně k sobě. „Už jsem nad tím mockrát přemýšlela. Jenže podle Brada to nepřicházelo v úvahu, jeho právník to u soudu nesměl ani zmínit.“

„Tomu říkám láska.“

Pokrčila rameny.

„Ale co vy? Co si myslíte vy?“

„Nebyly jsme si nijak blízké,“ začala Danielle, „byly jsme však ve stejném ročníku, takže jsem ji znala. Vypadala jako milá a veselá holka. Její rodina byla věřící, dost pruderní. Ona patřila k těm holkám, které se takříkajíc vyvinuly předčasně. Běhala za klukama. Na střední ji docela chytlo psaní. Slam poetry, díky tomu se seznámila s Bradem, on taky píše. Ale nevím, jak vycházela se svou rodinou, jen s tou naší. I když mám pocit, že z Brada asi nebyli moc nadšení.“

Zamyslela jsem se nad tím, co Danielle řekla na začátku našeho rozhovoru. *Slušná bělošská rodina*. „Nebyli z něj nadšení, protože byl starší, nebo protože byl Afroameričan?“ Po chvíli jsem ještě dodala: „Nebo protože byl básník?“

Danielle se nepatrně usmála. „Asi od všeho trochu. Netuším. Zaslechla jsem je, jak si povídali u nás ve sklepě, asi týden předtím, než se to stalo. Myslím Brada a Sáru. V Michiganu se konala nějaká okresní soutěž ve slam poetry, oba tam chtěli jet. Rodiče ji prý nechtěli pustit s Bradem, kdyby však jela s někým jiným, mohli by se potkat na místě – nic víc za tím nebylo, pokud vím. Rodiče jí nikdy nezakazovali se s Bradem vídat. Jenže u soudu potom sestra paní Cookové vypověděla, že měli k Bradovi nenávistný vztah, že se ho báli. To je ona, tam vzadu.“

Nalistovala jsem poslední stranu alba. „Stockton vinen z belmontských vražd.“ Zrnitá fotografie ze soudní síně, na které si pohledná žena v tvídovém saku přikládá kapesník k uplakané tváři. Pod fotografií stálo: „Sestra se dočkala spravedlnosti – Elizabeth Troyanová oslavuje rozhodnutí soudu.“

Pokud bylo Sáře sedmnáct, když se tohle přihodilo, muselo být Danielle stejně. Pokusila jsem se představit si její mladší verzi, jak s klidem vystřihuje novinové články a zakládá je do plastové složky, kterou bude po zbytek svého dospělého života nosit všude s sebou.

„Nikdy Brada ani nepotkala,“ zavrtěla Danielle hlavou. „Vykreslili o něm mylný obrázek.“

„A vy si myslíte, že by Sára mohla pomoci. Uvést vše na pravou míru, za pět dvanáct.“

„Ano.“

Zavřela jsem album. „Třeba nebude mít zájem, s tou možností musíte počítat.“

„Já vím.“

„Třeba měla pro své zmizení důvod, ať už jakýkoliv.“

„Já vím.“

„Třeba se vám to, co zjistíte, nebude líbit.“ Nedodala jsem, že by mohla zjistit, že se mýlí. Že je Sára mrtvá, že je její bratr vinen. Nebo že nezjistíme vůbec nic.

„To mi řekl i Bradův nový právník. Prý to mám nechat být. Když se v těch věcech budu znova přehrabávat, nevzejde z toho nic dobrého.“ Danielle pokrčila rameny. „Zdědil ten případ po svém strýci, je mu to ukradené.“

Zvedla jsem obočí, aniž bych si to uvědomila. Právníka, který rodině řekne „nechte to být“ si nezaslouží nikdo, ať už je vinný, nebo ne. „Spíš to vypadá, že potřebujete nového právníka, ne soukromého detektiva,“ podivila jsem se. „Můžu jich pár doporučit, pokud chcete.“

Danielle však zavrtěla hlavou. „Já Sáru najít chci. Matt říkal, že se mi to budete snažit rozmluvit. Tak si prý získáváte důvěru,“ ušklíbla se.

O to jsem se opravdu snažila. Skoro jsem se zasmála. „Co vám ještě napovídá?“

„Říkal, že jste velice odhodlaná. A chytrá.“ Na chvíli se odmlčela, jako by přemýšlela, jestli mi má říct celou pravdu. Pokývla jsem na ni a ona pokračovala. „A od té doby, co vám umřel otec, to s vámi jde z kopce. Ale prý vám nic neunikne.“

Dopila jsem čaj a položila hrnek zpátky na stůl. Co jsem jí řekla o svém bratrovi, byla pravda. Nemá mě zrovna v lásce. Zná mě ale zatraceně dobře. „Jste si tím opravdu jistá?“

„Ano, jsem,“ ujistila mě Danielle. Zašmátrala v kabelce a vytáhla šekovou knížku. Můj bankovní účet bude jásat.

KAPITOLA 2

Danielle odešla okolo jedné hodiny. Chvíli jsem seděla v křesle a znova listovala složkou. Zastavila jsem se u popisu vražedné zbraně. Ostří nože o délce devět a půl centimetru, k dostání v kterémkoliv obchodě s loveckými potřebami. Nepotřebovala jsem vidět fotky z místa činu, i bez nich mi bylo jasné, že vraždy byly brutální, že Garrett a Elaine Cookovi umírali pomalu. Zkusila jsem si na místě vraha představit jejich sedmnáctiletou dceru, po předešlé noci mě však stále bolela hlava, takže jsem si nedokázala představit vůbec nic. Zakrvácený nůž zabalený v Sářině tričku se navíc našel v kufru Bradova auta.

To zní dost přesvědčivě.

Nejspíš to udělal.

Kvůli mému názoru na případ mě však Danielle nenajala. Naopak, šek, který mi vypsala, mi dával dvacet pět tisíc důvodů předpokládat, že je Brad nevinný.

Spolkla jsem další dva aspiriny a zavolala na číslo, které mi Danielle napsala. Patřilo Kennymu Brayfieldovi. Zrovna měl moc práce, ale později se můžu zastavit v jeho agentuře, zabývající se marketingovou propagací. Poté jsem si promluvila s Bradovým novým právníkem. Kromě kontaktu na soukromého detektiva, který na případu spolupracoval, mi neprozradil nic nového. Detektiv byl další na řadě.

Po třetím zazvonění se z telefonu starším chraplavým hlasem ozvalo: „Slyším.“

„Peter Novotny?“ zeptala jsem se.

„Možná. Kdo volá?“

„Jmenuju se Roxana Wearyová. Kdysi dávno jste pracoval na případu Brada Stocktona.“

„A jo, tohle,“ vzpomněl si. „Hele, jsem v důchodu, už nehodlám honit duchy po Ohio. Počkat, říkáte jste Wearyová? Nejste příbuzná Franka Wearyho?“

Od smrti mého otce uplynulo už devět měsíců. I po vši té době, ostatně jako vždycky, ta slova zabořila jako kopanec do břicha. „Jsem jeho dcera.“

„No ty vole!“ vykřikl Peter Novotny. Chráptění zmizelo. „Skvělejší chlap, bylo ho zatraceně škoda. Jasně, zlato, můžeme si pokecat. Máš ráda whisky stejně jako tvůj táta?“

„Mám.“

„Skvělý, celý odpoledne čekám, až do tohohle baru vejde pěkná holka a posadí se vedle mě,“ zaradoval se Novotny.

„Tak to přeju hodně štěstí,“ odbyla jsem ho, „ale ráda bych si promluvila. Kde se s vámi můžu sejít?“

„I kdybyste byla šereda, holku Franka Wearyho pozvu na skleničku vždycky.“

Na okamžik jsem zavřela oči, pak jsem se rozhodla předstírat zájem. „Jenom na jednu?“ podivila jsem se a chlápek v telefonu se zasmál.

„Už teď se mi líbíte.“

Petera Novotneho jsem našla u barového pultu v restauraci Wing's ve východní části města. Specializuje se na čínskou kuchyni a nabízí nejširší výběr whisky v celém Columbusu. Místnost, ve které se bar nacházel, byla tlumeně osvětlená a útulná. Stěny lemovaly sedací boxy potažené čalouněním z červené kůže. Kromě Novotneho nebyla v lokále ani noha. Muž vypadal přibližně na osmdesát, podle hustých bílých vlasů a výrazné čelisti jsem usoudila, že za mlada musel být

lamačem dívčích srdcí. Nasadila jsem svůdný výraz ve stylu Marilyn Monroe, přikráčela k němu a usadila se na prázdné místo vedle něj se slovy: „Je tady volno?“

Otočil se na mě a na tváři se mu objevil široký úsměv. „Sny se opravdu stávají skutečností,“ pronesl zjevně s potěšením. Podal mi ruku a já ji přijala, pečlivě si mě při tom prohlédl. Možná nejsem ničí sen, ale šereda rozhodně taky ne. „Moc rád vás poznávám, Roxano.“ Po stole mi poslal drink. Byl to ten typ člověka, co objednává pro všechny. „Nebojte, nic jsem vám do pití nehodil.“

„To není moc vtipné,“ ušklíbla jsem se a on se zasmál.

„Vsadím se s váma o dvě stovky, že neuhodnete, co to je.“

Zakroužila jsem skleničkou a rozvířila jantarovou tektinu v ní, trochu jsem si usrkla. „Jemná, skotská whisky. Trochu zemitá, lehká, se slaným koncem.“ Usrkla jsem si znova. „Tipla bych něco ze západu Skotské vysočiny. Oban, čtrnáctiletá?“

„Ty vole, drahoušku, vy jste vážně Frankova dcera.“ Novotny otevřel peněženku a na vyleštěný bar plácnul deseti-dolarovku.

„Jen jste chtěl, abych řekla ‚lehká se slaným koncem‘, vy chlíváku. Navíc támhle stojí láhev,“ pokynula jsem hlavou směrem k baru. Zatímco se svíjel na židli smíchy, kopla jsem do sebe zbytek nápoje. Začali jsme si povídat a já si objednala další skleničku. Peter Novotny byl kdysi policajt, tak se seznámil s mým tátou. Po třiceti letech odešel do penze, sbalil důchod a zřídil si soukromou detektivní kancelář. Teď už byl ve výslužbě doopravdy, až na občasně kontroly záznamů pro advokátní kancelář, která zastupovala Brada Stocktona. „Tohle byl případ na hovno. Ta holka, Sára, se prostě vypařila. Ať už mu mohla pomoci, nebo ne, byla by to přece jasná strategie obhajoby, že jo? Její nepřítomnost by byla jednoznačným důkazem ve prospěch obžalovaného. Ale ne, on o svý holce

neřekl jediný křivý slovo. Víte co? Z mý vlastní zkušenosti bývají nevinní nejmiň co k čemu.“

„Vážně?“

„Nejsem právník,“ pokračoval, „ani vědma. Ale bez pořádnýho pátrání bych ten případ státnímu zástupci nepředal. Jasně, našel se nůž zabalenej v Sářině svetrů nebo tričku, něco takovýho. Jenže na něm nebyla její krev. Krev jejích rodičů, to jo, ale ne její. Ani na noži, ani na tričku. To se člověku jen tak nepovede. Krev se navíc nenašla ani jinde ve Stocktonově autě, ani v jeho domě. Při takový vraždě se nadělá bordel.“

„Co když se špinavých věcí zbavil?“

„No jo,“ opáčil Novotny, „proč se teda nezabavil i nože? Prostě to všechno bylo strašně divný, to je všechno.“

„Potkal jste ho někdy?“

„Jasně,“ přikývl Novotny, „několikrát. Milej kluk. Měl takový dlouhatánský řasy, není divu, že z něj byla ta Cookovic holka celá pryč. Vyjadřoval se zdvořile a klidně. Ale musel bejt natvrdej, nechápal, s kým má tu čest. Černej kluk, kterej si myslí, že porazí systém, to nevidíte často. Když vynesli verdikt, byl úplně v šoku, to si pamatuju. Chtěl se oběsit, ale byl na to moc vysokej.“

Zkusila jsem si to představit. Když se vám sesype život a vy ani nejste schopní to skoncovat... To musí být dost skličující. „Takže jste mu věřil?“ zeptala jsem se.

Novotny do sebe hodil zbytek whisky. „Nevím. Jen říkám, co jsem viděl. Týpek, kterej je vinej, vám přesně popíše barvu vlasů prodavačky, u který si kupoval cigára v době, kdy měl údajně vraždit. Nevinnej, kterej v čase vraždy cigára doopravdy kupoval, si ani nepamatuje, že je kupoval, dokud se ho nezeptáte na účet v jeho kapse. Mladej Stockton si stěží pamatoval cokoliv užitečnýho. Žádné alibi, netušil, jak se mu dostal ten zatracenej nůž do auta, nic, co by mu pomohlo.“ Odmlčel

se a upřel pohled na mě. „Bejt na jeho místě, vymyslel bych si nějakou historku. Ale von ne. Jak říkám, byl prostě natvrdelej. Pořád se jen vyptával, jestli jsme už Sáru našli, jako by to bez ní nedokázal pochopit.“

Novotny nevypadal jako člověk, který snadno uvěří v něčí nevinu. To je u policajtů normální. „Co myslíte, že se jí stalo?“

„Nemám tucha,“ zavrtěl Novotny hlavou. „Všechny její věci zůstaly na svém místě. V té době ještě děcka neměly mobily a na e-mailu žádný tajnosti nebyly. Žádný pohyby na účtu. Jediný, co mě napadá, je, že musí bejt mrtvá. Jak jinak by se jí podařilo takhle zmizet?“

„To je otázka za milion,“ povzdechla jsem si.

Potrásl hlavou a jeho tvář zvažněla. „Tohle je jeden z těch případů, který si budete pamatovat navždy. Nic nedává smysl. Muselo za tím být pořádný tajemství, jinak si to nedokážu vysvětlit. Cookovi byli fajn lidi, nudný kancelářský zaměstnání, žádní zjevně nepřátelé. A Brad tvrdí, že byli se Sárou nejzamilovanější pár na světě. Příbuzní Elaine ale vypověděli, že jí Brad naháněl hrůzu. A Sára nám to nemůže potvrdit, ani vyvrátit. Když se nad tím zamyslíte, možná to udělala ona. Jenže v tom případě by musela nenávidět oba své rodiče i Brada i spoustu dalších lidí. A o tom nemáme žádný důkazy.“

„Takže ona zmizela a rodiče jsou mrtví, tím to hasne?“

„Pff,“ odfrknul si Novotny. „Nevím, co jste čekala, slečinko, že vám to všechno objasním? Nic víc nemám. Neříkám, že je to jednoduchý případ, to ani náhodou. Ale Danielle Stocktonová by vám navykládala cokoli, kdyby tím svému bratrovi pomohla,“ zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Jenom ztrácíte čas.“

„Poprava je za dva měsíce,“ začala jsem. „Nejspíš je pro ni důležité, aby vyzkoušela všechno. A něco na tom asi bude, chápete? Takže, co kdybych chtěla navštívit Brada Stocktona ve vězení?“

„Pak byste si vyplnila formulář a počkala na zařazení do seznamu schválených osob, jako všichni ostatní. Mám pocit, že je to formulář DRC dva nula devět šest.“

„Chcete říct, že jsem jako všichni ostatní?“ podivila jsem se.

Uchechl se. „No dobře, tak asi ne. Jako soukromej detektiv s licenci – počkat, máte licenci, že jo?“

„Za koho mě máte, Péto? Jasně že jo.“

„Dobrá, to vás opravňuje k návštěvě z úředního pověření, je k tomu potřeba písemný prohlášení právního zástupce.“

„Myslíte, že byste mi s tím mohl pomoci?“ zeptala jsem se. „Nemám ráda čekání.“

Novotny se zakřenil. „Jo, proč ne. Můžu zavolat do té advokátní kanceláře.“ Dlouze se na mě zadíval. „Co říkal táta na to, že jste chtěla bejt detektivem?“

„Taky si myslel, že ztrácím čas,“ odvětila jsem. „Prý jsem měla být zubní laborantka.“

Novotny se zasmál. „Frank patřil k těm nejlepším,“ přitakal, ačkoliv historka, kterou jsem právě vyřkla, nepatřila k otcovým světlým chvilcům. Většina z mých historek k nim nepatřila. „Dostali toho chlápka, že jo? Toho, co ho střelil?“

„Zemřel na místě činu,“ ujistila jsem ho.

Novotny potřásl hlavou. „To je dobře. Musela to být úleva.“

Přikývla jsem, ačkoliv to úleva nebyla. Nerada jsem na to myslela – otec pronásledoval dvacetiletého chlapce po pozemku sídliště. Než stihl otec vytáhnout zbraň, mladík se otočil a třikrát na něj vystřelil. Otcův parťák opětoval palbu a zneškodnil chlapce kulkou do hrudi. Bylo však pozdě. Kulka nebyla stroj času. Nic z toho nebyla úleva.

„Díky za skleničku,“ pohlédla jsem na Novotneho a podala mu svou vizitku. „Vlastně za skleničky.“

„To nestojí za řeč, kočko. Snad budete mít s Bradem víc štěstí než já.“

„Vsadím dvě stovky, že jo,“ vyzvala jsem ho.
Na to jsme si potřásli rukou.

Otec měl skleničku v ruce při každé příležitosti. Byla jeho součástí, stejně jako jeho široká ramena, vznětlivá povaha nebo oči, které barvou připomínaly nemrznoucí směs. Byla katalyzátorem všech jeho zážitků, ať už dobrých, či špatných. Fungovala jako lupa odhalující jeho pravé já. To je jediná věc, která nás spojovala, na které jsme se dokázali shodnout. Naposledy jsme se viděli tři týdny před jeho smrtí. Jednou za měsíc jsem se s bratry a rodiči scházela na společnou večeři. Nikdy jsem si nepamatovala, co jsme jedli a o čem jsme se bavili. Nejspíš to nebylo nic důležitého. I přes pravidelná setkání jsme si nebyli nijak blízcí. Jediné, co si pamatuji, jsou poslední slova mého otce. Když jsem při odchodu procházela kolem jeho židle, chytil mě za ruku.

„Dopadla jsi dobře,“ pronesl a dál drtil mou paži. Jeho tón nebyl vřelý. Znělo to jako obvinění. Frank byl policajtem třicet osm let. Všechna jeho slova zněla jako obvinění. „Potatila ses. Měl jsem strach, že dopadneš jako tvoje máma.“

Andrew s Mattem to udělali chytře, odešli při první příležitosti. Matka seděla na pohovce, od svého časopisu ani nevzhledla. „Pusť mě,“ zavrčela jsem.

„Je milá. Lidi si o ní myslí, že je milá. Ale ty,“ vzhledl ke mně, jeho oči byly podlité krví a odrážel se v nich alkoholem zažehnutý plamen. Stále se dotýkal mé paže. V druhé ruce svíral skleničku z broušeného křišťálu. Její obsah tvořila jediná kostka ledu, která nestihla roztát. „Víš co, možná bys mohla bejt trochu milejší. Seš holka, měla bys bejt milá. Ale zas to, kurva, nepřeháněj. Taková bys měla bejt. Milá, jen to, kurva, nepřehánět.“

Vymanila jsem se z jeho sevření. „Dobrou noc, mami,“ rozloučila jsem se.

„Jeď opatrně,“ odpověděla mi matka. Jako obvykle ignorovala napětí v pokoji.

Bez dalších slov jsem odešla, dojela domů příliš rychle a zavolala Andrewovi, abych se s ním o zážitek podělila.

„Vždycky jsi překvapená, když provede nějakou hovadinu,“ podivil se. „Je to náš táta, Roxano, ten vždycky provede nějakou hovadinu. Tak to prostě je.“

„Jo,“ souhlasila jsem. Měla jsem však zvláštní pocit, že je za tím něco víc.

KAPITOLA 3

Buď milá, ale zas to, kurva, nepřeháněj. Po cestě za Kennym Brayfieldem jsem si v mysli znovu přehrála náš poslední rozhovor. To byla asi nejlepší otcovská rada, jaké jsem se od něj dočkala. Panovala mezi námi zlá krev. Kvůli práci, kvůli jeho záletům, kvůli tomu, jaké typy kluků a holek jsem si vodila domů. Nenastal žádný smír. Ani jeden z nás se tomu druhému neomluvil a stejně bychom neměli zájem o odpuštění. Ne o úplné, a ne za oněch okolností. Měla jsem však za to, že spory s otcem řešit nemusím, že časem se minulost vymaže ze záznamu jako velký dluh nebo pokuta za rychlost. Chtěla jsem jen trochu času. Myslela jsem, že ho mám. Jenže neměla. Nejvíc mě na tom štvalo, že měl otec pravdu, když říkal, jak moc jsme si podobní.

Při parkování auta jsem myšlenky na tuhle záležitost opustila. Agentura Next Level Promotion sídlila v čtvercové kancelářské budově ve čtvrti Brewery District v jižní části města. Byly to ty moderní, levně zařízené prostory s prosklenými stěnami, holými cihlami a napodobeninami značkového nábytku. Pět pohledných zaměstnankyň, rozvalených na huňatém bílém koberci, skládalo trička s logem nové vodky. Z dvou bedniček zapojených do iPhoneu hlasitě vyhrávala píseň od Radiohead. Alespoň hudební kulisa se mi zamlouvala. Jedna z žen ke mně vzhlédla a zkřivila ústa nalíčená rudou rtěnkou. Asi nevypadám dost jako potenciální zákazník, abych

si zasloužila vřelé uvítání. „Můžu vám nějak... pomoci?“ otázala se.

„Jdu za Kennym Brayfieltem,“ oznámila jsem jí, tón hlasu mi při tom o oktávu stoupl. Z kapsy kožené bundy jsem vytáhla vizitku a natáhla ruku jejím směrem. „Očekává mě.“

„Ověřím si to.“ Vzala mou vizitku, postavila se a vklouzla zpět do svých lodiček z lakované kůže. Všimla jsem si, že zbylé zaměstnankyně na koberci si také zuly boty.

„Může se po tom chodit, nebo to mám obejít?“ Zeptala jsem se jich za zvuku kroků vzdalujících se vyleštěnou betonovou chodbou.

Nikdo mi neodpověděl. O chvíli později se jednočlenná uvítací komise vrátila a pokynula směrem, ze kterého přišla.

„Můžete jít dál.“ Zněla zklamaně, protože se jí nedostalo příležitosti mě vyhodit.

Překročila jsem okraj koberce a ani jsem se neobtěžovala s poděkováním. Zahnula jsem za roh, minula tři prázdné kanceláře, malou kuchyňku, v níž byly na stole do výšky vyskládané bedny s vodkou. Kennyho jsem našla za nápadně uklizeným psacím stolem v kanceláři na konci chodby. Byl hubený, oblečený v mikině s kapucí a obutý ve špinavých converskách. Tmavě hnědé vlasy měl na bocích trochu kratší než na zbytku hlavy. V jednom uchu se mu leskla diamantová náušnice. Byl to ten typ, kterého ochranka v nákupním centru označí jako potenciálního zloděje. Ale patří mi celý tenhle podnik, takže kdo jsem já, abych ho soudila? Když mě spatřil, vstal ze židle a věnoval mi široký úsměv.

„Takže vy jste ta vyšetřovatelka.“ Stiskl mi ruku až příliš silně. „No teda, páni. To je dost hustý, co?“

„Jo, dost hustý,“ pronesla jsem, když jsem usedala. Z velkého okna za stolem jsem dohlédla na hnědozelenou vodu řeky Scioto a panorama centra Columbusu rýsující se v pozadí.

„Můžu vám nabídnout něco k pití?“ Usadil se a natáhl ruku

pro láhev vody, na níž bylo totožné logo jako na tričkách. Zlaté třpytky vznášející se ve vodce připomínaly krmení pro rybičky. „Tahle značka patří k mým klientům, pokud máte zájem.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Polykání drahých kovů není můj šálek čaje,“ odmítla jsem a on se zasmál. „Takže, Sára Cooková.“

„Sára Cooková.“ Zhoupl se na židli na zadních nohách a balancoval ve vzduchu.

„Prohlédnul jste si ji dobře?“ zeptala jsem se.

S odpovědí čekal déle, než bylo nutné. „Jo, prohlédnul jsem si ji dobře.“

„A?“

„A.“ Znovu zaváhal. Chtěla jsem si z kapsy vytáhnout zápisník, ale místo toho jsem se na něj upřela pohled, dokud nepokračoval.

„Ať už má tohle být cokoli, nechci to Danielle pokazit.“

To znělo podezřele. „Byla to Sára, nebo ne?“

„Říkal jsem Danielle, že to mohl být kdokoli.“

O tom se má klientka zapomněla zmínit. „Takže si *nemyslíte*, že to byla ona?“

Kenny se na židli znova zhoupl. „Hele, Danielle je dost rozrušená kvůli datu té popravě. Já teda taky. Je to šílený. Takže ji chápu, chce pro to udělat, co může. Jasně, ta ženská, kterou jsme viděli, vypadala trochu povědomě. Jenže Belmont je docela malej kousek světa. Hodně lidí vypadá povědomě. Sárů bych poznal. Ale vždycky přece tvrdili, že je mrtvá. Jak by to teda bylo možný?“

„Jak dobře jste ji znal?“

„Celkem dobře. Byla fakt zlatíčko, na Brada měla dobrý vliv.“

Zavrtěla jsem se na židli, byla nepohodlná. Očividně navržená tak, aby odradila od dlouhých rozhovorů se šéfem. „V jakém smyslu?“

„To víte, Brad a já jsme se čas od času dostali do nějakýho průseru. Blbosti, klukoviny. Víte, jak to chodí na nudným předměstí. Randění se Sárrou ho zklidnilo. Ale to je už dávno pryč. Věřte mi, kdyby existovala nejmenší možnost, že to byla Sára, najal bych vás sám. Brad za mříže nepatří.“

Přikývla jsem. Už třetí hlas ve prospěch Bradovy předpokládané nevinny. „Jestli to tedy neudělal Brad, tak kdo?“ vznesla jsem dotaz směrem ke Kennymu. „Vy jste Sárrou znal, myslíte, že by toho byla schopná?“

Napřímil se a opřel si lokty. „Dělala dobrovolnici v potravinový bance a podobný kraviny. Byla to prostě hodná holka, chápete? A svý rodiče měla doopravdy ráda, na rozdíl od ostatních, s kterýma jsem se bavil.“ Nalil si do skleničky trochu vodky a rychle ji do sebe hodil, přitom se zašklebil, jak to nejspíš viděl ve filmu. „Takže odpověď zní buď ,ani za hovno‘, nebo ,nikdo ji doopravdy neznal‘.“

Cestou domů jsem se cítila frustrovaně. Danielle se příhodně nezmínila o tom, že další svědek, jenž Sárrou spatřil, měl odlišný názor, což na věc vrhalo docela jiné světlo. Ale za ty peníze, které mi platí, si klidně vymýšlet může. Posadila jsem se k psacímu stolu a projela pár databází pro případ, že by Sárřina patnáctiletá nepřítomnost zanechala nějaké stopy. Samozřejmě nezanechala nic. Přišel mi však fax s hlavičkou advokátní kanceláře Donovan & Calvert. Prohlášení, jež mě opravňovalo v Chillicotheském nápravném zařízení jednat z úředního pověření. Peter Novotny pracuje rychle. To se mi zamlouvá.

Zaklapla jsem počítač a dlouze se zadívala na zdi své kanceláře. Předchozí nájemník vymaloval stěny všech pokojů pestrými barvami – kancelář zářivou, tmavě tyrkysovou, obývací sytě oranžovou, ložnici nachovou, koupelnu jasně žlutou, zdi v kuchyni na hnědo a skříňky na červeno a chodba, která

vedla po celé délce bytu, byla modrá jako chrpa. Když jsem se do bytu přistěhovala, požádala jsem majitele, aby ten cirkus přetřel na bílo. Jenže to neudělal, já jsem si to postupem času oblíbila a nakonec jsem to přestala vnímat úplně. I po vši té době mě pohled na barevné zdi občas zaskočí.

Vstala jsem, abych otevřela okno. I když bylo venku chladno, teplota v mém bytě dosahovala tropických hodnot. Ve starých, přehřátých radiátorech, které se nedaly regulovat, to celý den bez přestání hučelo a bublalo. I uprostřed zimy jsem skoro v každém pokoji nechávala pootevřené okno. Teplo však nebylo tím důvodem, proč jsem měla pocit, že se dusím. Zase se blížila ta část noci, kdy mi můj byt připadal jako hrobka. Přes okenní tabulku ke mně z boční ulice pronikal šramot, někdo po zemi táhnul pytel s plechovkami. „Všichni měli obličej bez výrazu,“ mumlal si, „přesně, jak předpověděl Ježíš.“

Nasoukala jsem se zpátky do kabátu a popadla klíče.

Podlaha vstupní haly hotelu Westin v centru města byla vyrobená z mramoru a sedačky pokrývalo barokní čalounění. Při vstupu jsem minula vrátného, který na mě přátelsky kývl, a zamířila jsem rovnou k baru. Na to, že bylo pondělí po osmé večer, zde bylo relativně rušno. Stoly byly obsazené hloučky manažerů v povolených kravatách a rozpačitým párem, který měl buď rande naslepo, nebo plánoval rozchod. U barového pultu seděla jen jedna skupina, a já jsem proto zamířila k jeho opačnému konci. Když Andrew zachytil můj pohled v zrcadle za láhvemi alkoholu, zakřenil se.

Můj bratr už nejspíš dělal barmana ve všech hotelech v Columbusu. Když si k tomu přivydělal něco bokem, byl to dobrý, stálý kšeft. Hotelový bar byl totiž prvním místem, kam turisté ubytovaní v hotelu zamířili, když měli chuť pařit. Místní občas taky. Dokončil drinky, které zrovna míchal, a podal je číšníkovi. Ten je zanesl páru na pokraji rozchodu.

„Už jsi viděla naše nové *podzimní koktejlové menu*?“ pro- nesl Andrew sarkasticky, když se ke mně otočil. Bylo mu třicet sedm, o tři roky víc než mně. Měli jsme stejné šedomodré oči a shodné tmavě hnědé vlasy. Ty moje mi splývaly těsně pod ramena a bratrovy dosahovaly těsně na límec jeho košile. Pod manžetou rukávu se mu rýsovalo několik tetování. Podal mi tenký svazek bílých listů. „Jestli budu muset míchat další svařené jablečné martini, hodím si mašli.“

V tlumeném světle jsem zamžourala na nápojový lístek. „Dám si Zimu v Paříži.“

Andrew s hlasitým bouchnutím postavil na bar dvě skle- ničky, do kterých nalil whisky. „Nedáš,“ opáčil.

„Nezní to tak špatně. St-Germain a šampaňo? Třeba chci být nóbl.“

„Nechceš.“ Pozvedl svou skleničku a druhou posunul mým směrem. „Kamarádi nenechají své kamarády objednat si koktejly vymyšlené na sociálních sítích.“

Přitukli jsme si a napili se. „Má teď Matt někoho?“ vyzví- dala jsem.

Andrew pokrčil rameny. „Mně se nesvěřuje. Proč?“

„Dohodil mi klientku,“ vysvětlila jsem, „napadlo mě, že je to nejspíš nějaká holka, na kterou se snaží udělat dojem.“

„Ale?“

„Ale nevím, jestli jsem na takovou výzvu připravená.“

„Jsi ten nejchytřejší člověk, jakého znám.“

„Jéžiš, tak to by ses měl asi seznámit s více lidmi.“

„Takhle to vypadá, když chceš být nóbl? Mám pocit,“ dolil nám skleničky a pokračoval tlumeným hlasem, „že se z tátovy smrti prostě nechceš vzpamatovat a jít dál.“

Na to jsem neodpověděla okamžitě. „To není pravda,“ řekla jsem po chvíli.

„Ale je.“

„Jak to?“

„Bojíš se. Znamenalo by to, že ses s tím vypořádala a lepší už to nebude.“

Spolkla jsem dalšího panáka a zamyslela se nad jeho slovy. Ani jeden z nás neměl s Frankem skvělý vztah, to ovšem věci nijak neusnadnilo. Možná je to naopak zkomplikovalo. „Ty se nebojíš?“ podivila jsem se.

„Já jsem posranej až za ušima, Roxano.“

KAPITOLA 4

V jedenáct dopoledne jsem měla v plánu vyrazit do chillicotheské věznice, která se nachází zhruba hodinu cesty na jih od Columbusu. Chtěla jsem si poslechnout Bradovu verzi příběhu v naději, že patnáct let za mřížemi ho přimělo vzpomenout si na cokoliv užitečného. Když jsem však zahlédla ukazatele ohlašujícího sjezd na Belmont, rozhodla jsem to do Chillicothe vzít menší objížďkou. Belmont byl nejvzdálenějším předměstím Columbusu směrem na jihovýchod. Uvítací cedule u sjezdu z dálnice mě informovala, že vjíždím do ohijského hlavního města lučního kvítí. V tomto státě žiju celý svůj život a takové tvrzení slyším poprvé. Belmont však očividně neměl co jiného nabídnout. Venkovská architektura a slepé ulice byly ztělesněním rychle rostoucího předměstí sedmdesátých let. Silniční okruh rozděloval město na dvě části – východní část byla ta lepší a západní část ta horší. Ve východní části se nacházely velké domy, střední škola, pár úzkých uliček tvořících centrum města, nákupní středisko s názvem Shops at Wildflower Glade a třída, kterou lemovaly průměrné hotely a restaurační řetězce. V západní části byl skatepark, železniční přejezd a sklad společnosti UPS. Nikde žádné luční kvítí, ale vlastně byl podzim.

Čerpací stanice, kde byla Sára spatřena, stála na Clover Road, která představovala hlavní tah přes město. Zaparkovala jsem, vešla dovnitř a zeptala se kluka za pultem, jestli bezpečnostní kamery fungují.

„Jaké kamery?“ podivil se chlapec.

Ukázala jsem prstem na čtyři kamery – dvě venku po stranách budovy, jednu nad vchodem a jednu za pultem.

„Aha,“ řekl potichu. Vypadal rozpačitě, jako by si doteď neuvědomil, že je každý jeho krok zaznamenán.

„Jo,“ pokračovala jsem. „Takže fungují?“

„Počkejte chvíli.“ Zmizel ve dveřích s nápisem *Pro zaměstnance* a za okamžik se zase vynořil. „Ano,“ přikývl, „fungují.“

„Myslíte, že bych se mohla podívat na záznam?“ zeptala jsem se prosebně.

Znovu vešel do dveří a vrátil se s mladou ženou po svém boku. „Můžu vám pomoci?“

„Dobrý den,“ pozdravila jsem. „Mohla bych se podívat na záznamy vašich bezpečnostních kamer?“

Oba na mě tiše zírali. Vypadali na osmnáct nebo devatenáct. Vytáhla jsem svůj průkaz a vysvětlila, kdo jsem. „Jen na záznam z jednoho dne, před několika týdny. Hledám ženu, která zde byla, a napadlo mě, že vaše kamery možná zachytily ji nebo její doprovod.“

„Vy jste od policie?“ zeptal se chlapec.

„Není od policie,“ odpověděla rychle dívka.

Zodpovědně jsem se na ně usmála. „S policií spolupracuji skoro pořád.“

Chlapecův pohled padl na průkaz ležící na pultu. „Má odznak.“

„To není odznak.“

„Neměli bychom zavolat Daveovi?“

„Neměli,“ zamítla návrh dívka.

„Dave je váš vedoucí?“ zeptala jsem se. „Možná bych si mohla promluvit s ním.“

Oba na mě vyděšeně vytřeštili oči. Nikdo do toho nechtěl zatahovat Davea.

„Nemáte její fotku, nebo tak něco? Mohli bychom se na ni podívat,“ napadlo chlapce.

Tiše jsem zabubnovala prsty na pult. Kromě staré školní fotky jsem žádnou Sářinu fotku neměla, což vyšetřování dosti ztěžovalo. „Víte, doufala jsem, že bych její snímek získala ze záznamu vaší kamery.“

Dívka zavrtěla hlavou. „Nesmíme dozadu nikoho pouštět.“

Netlačila jsem na pilu. Místo toho jsem si raději na cestu koupila čaj, usadila se do auta a přemýšlela. Snažit se najít někoho, koho patnáct let nikdo neviděl, je těžké samo o sobě, natož bez podobizny. Rozhodla jsem se zavolat do domácího ateliéru Catherine Walshové. Telefon zvedl její manžel. Můj pud sebezáchovy mi radil, abych zavěsila, jenže tentokrát jsem volala kvůli práci. „Mohla bych, prosím, mluvit s Catherine?“ Snažila jsem se nasadit zdvořilý, příjemný tón.

Její manžel praštil sluchátkem a uběhla dlouhá chvíle, než se v telefonu ozvala Catherine.

„Mluvím se světově proslulou profesorkou a umělkyní Catherine Walshovou?“ pronesla jsem svým příjemným, zdvořilým tónem. „Ráda bych s ní probrala naléhavé pracovní záležitosti.“

„Roxano, zobrazuje se nám číslo volajícího,“ řekla Catherine s povzdechem.

Zjevně ji nepotěšilo, že mě slyší.

„Nezajímá tě, o jaké naléhavé pracovní záležitosti se jedná?“ podivila jsem se.

„Mám teď důležitější věci na práci.“ Jako například život. „Nebo se opravdu jedná o práci?“

„Potřebuji namalovat portrét.“

„Vážně?“

„Za jakoukoliv cenu.“

„A koho bych měla namalovat?“

Stručně jsem ji do případu Sáry Cookové zasvětila.

„No já nevím,“ zaváhala Catherine, v hlase jí však zněl náznak zájmu. „Zní to dobře, ale nevím, jestli se to zrovna teď hodí.“

„Předám tvé číslo své klientce, aby ti zavolala sama,“ nabídla jsem jí. „Můžete se domluvit mezi sebou. Ani se nemusíme vidět. Možná to nebude taková sranda, ale bude to tak lepší.“

„To rozhodně,“ přitakala Catherine. „Tak dobře.“

„Řeknu Danielle, ať se ti ozve.“

„Fajn.“

Nastalo ticho, ale ani jedna z nás nezavěsila.

„Máš na srdci ještě něco?“ prolomila konečně mlčení Catherine.

Neviděla jsem ji od otcova pohřbu. Na podzim loňského roku se rozhodla opět vrátit ke svému manželovi, proto mě překvapilo, když se tam objevila. Já jsem se mezitím zapletla s pár chlapy a ženami a teď mezi námi visely nevyřešené záležitosti. „Nemám,“ ujistila jsem ji. „Díky.“

Zavěsila jsem, vytočila Daniellino číslo a zanechala jí hlasovou zprávu s pokyny. Poté jsem se vydala po dálnici na jih. Elliott Smith vyhrával z repráků mého auta – starého, modrého Mercedesu 300D, o pět let staršího než jsem já. Získala jsem ho před několika lety od prodejce ojetých aut z dovozu. On potřeboval pomoc při hledání zloděje, který kradl součástky z jeho servisu, a já potřebovala nové auto. Předchozí majitel se o mercedes dobře staral. Když jsem jej dostala, měl najetých šedesát čtyři tisíc kilometrů, teď už to bylo přes sto šedesát tisíc. Starý, pětimístný měřič ujetých kilometrů však ukazoval jen šedesát. Auto jelo plynule, rychle a vytrvale, přesně tak, jak mělo. Milovala jsem ho, trávila jsem v něm více času než ve svém bytě.

Chillicotheské nápravné zařízení se rozkládalo v blízkosti řeky Scioto. Kdyby nebyl několikahektarový pozemek

obešnán ostnatým drátem a na každém rohu nebyla strážní věž, detektory kovu a kontrolní stanoviště ostrahy, dalo by se místo snadno zaměnit za kampus vysoké školy svobodných umění. Vězeňský systém byl prolezlý byrokracií, takže i přesto, že mě dopis z advokátní kanceláře zachránil před několika administrativními výmysly, trčela jsem déle jak hodinu v béžově vymalované místnosti připomínající to nejopuštěnější autobusové nádraží na světě.

Konečně mě zavedli do úzké chodby lemované kójemi z plexiskla, kde jsem ztvrdla dalších několik minut na rozviklané, kovové skládací židli. Ve vzduchu se mísil zápach dezinfekce, zatuchliny a mastnoty. Strážný za sklem přivedl Brada Stocktona, ten se posadil a na tváři se mu objevil zamračený výraz.

Přívětivý chlapec s dlouhými řasami z fotek v Daniellině albu byl ten tam. Muži naproti mně bylo třicet čtyři let, byl vysoký a štíhlý. Oranžová uniforma, která oproti jeho jemné, tmavé pleti téměř zářila, jen podtrhovala jeho vážný výraz. Rysy ve vyzáblém obličejí byly stále pohledné, odrážela se v nich ovšem i zloba.

Vedle plexiskla viselo upatlané sluchátko. Zvedla jsem ho a vyčkala, až Brad udělá totéž. Když se k tomu konečně odhodlal, jeho pohyby byly pomalé a plynulé, jako bychom oba měli všechnen čas na světě.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Jmenuji se Roxana Wearyová. Vaše sestra mě najala –“

„Co se stalo s tím druhým chlápkem?“

„S Novotným?“

Brad přikývl.

„Odešel do důchodu.“

„Takže Dani teď platí právníka i vás?“

Když vezmu v potaz jeho situaci, je zajímavé, že ho trápí zrovna tohle. „Nejspíš jo.“